

There are no translations available.

Дар шароити имрӯза, ки ташаккули равандҳои гуногуни сиёсӣ, «бозихо»-и абаркудратҳо ва махсусан таҳдиди бемории «COVID-19, ки чони беш аз 250 ҳазор нафарро дар ҷаҳон рабудаст ва дар кишвари мо низ аз ин беморӣ беш аз 25 нафар ҷавиданд баъзе равандҳои дигар аз қабилӣ ҷаҳол ғарбидани гурӯҳҳои ноҷур ва таҳқиру бухтонҳо бар вазъӣ ба миён омада тавачҷуҳои инсонро ба худ мекашад.

Истифода аз ин вазъият, ноҳун задан ба афкори ҳассоси мардум ва аз ин баёни «даъват»-и мардум ба балво ноҷавонмардист ва ин маврид ёдам меояд, ки Г. Белинский гуфтааст: “Барои табиатҳои пастрар ҷиҳати интиқом додани андешаҳои онҳо бо роҳи партофтани ифлосии нуктаи назар ва андешаҳои бад заруртар амале нест ва ин нуктаи назарро онон мутаассифона муқаддас ва бузург меҳисобанд”.

Ба ҳамин хотир, моро зарур аст, ки на барои ошӯби мағзӣ бо ин ноҳалафрон, балки ба ҷомеа дурустии вазъро бояд фаҳмонем ва дар ин миён гуфторҳо ҳам қор диҳад - ҷун сағ маро ғазад ман ин ҳайвонро нахоҳам ғазид, зеро ин рафтор ноқилона аст ва баръакс барои муолиҷа кӯшиш менамоем то саломатии ҳешро ҳуб намоям.

Махсусан ақсаран вақт суҳбати гурӯҳҳои ноҳалафро мебинӣ ва ва андешарониҳои онҳо мешунавӣ боис ба онҳо мешавад, ки танҳо ба онҳо аҳамият намереҳӣ ва ғомҳои устуворро ба пеш меандозӣ. Бешак ба онҳо мувоҳиша қардан низ нашоуд, зеро фаҳмишу дарки онон, ҷуноне, ки Ҳнсурулмаолии Қайқовус гуфтааст, зехни инсонро ҳароб ва қунд месозад. Марк Твен низ фармудааст: “Ҳеч ғох бо аблаҳон мувоҳиша нақунед, зеро Шумо ба сатҳи онҳо меравед ва ақидаҳои шуморо мувоқимаҳои ин тоифа несту нобуд меқунанд”. Ман инчо нуктаи назарро ба хотири он нагуфтам, ки дастҳо қушода нишинем то бар сари мо бароянд, вале мувоҳиша ба таври баръакс, яъне бо онон не, балки бо мардум сару қор ғирифтани лозим то мағзи мардумро нақикофанд.

Дида истодаем, ки дар ҳориҷи кишвар ин тоифа даст аз ҳизби террористии наҳзат

шустанду паймони миллӣ, гурӯҳи 24 ва дигар ташкилотҳо таъсис доданд ва ҳамарӯза бо барангехтани кинаву адоват нисбати роҳбарияти азизи кишвари мо ҳамагӣ дарафтодаанд. Гуё мақсадашон “дилсӯзӣ” ба миллат аст. Асло не! Ҳокимиятро гасб кардан ва ахиран ба миён овардани таҳаввулот аст, ки мо дарси зиндагӣ аз ҷанги таҳмилии шаҳрвандӣ гирифтаем, ки таъсираш кунун низ мондааст. Ба ҳамин хотир ҳонандагони азиз бояд донем, ки ин тоифа мақсади ҳароб кардану худ кайфияташ диданро доранд, ки ночавонмардона аст. Ин гуна одамонро А. Балзак чунин гуфтааст: “Одамоне ҳастанд, ки ба сифр монанданд ва ҳамеша барои зиёд шудан пеш ё паси дигар арком ҷой мегиранд”, ки дар ҳақиқат чунин аст. Фалсафаи ин афрод ва гурӯҳҳо аз азал чунин буд ва мемонад, ки пушти абарқудратҳо ва манфиатхоҳон рӯст мешаванд.

Инчӯ мехоҳам кайд намоям, ки агар ба маводу мақолаҳо ё наворҳои ин гурӯҳҳо бингаред, дар бештар вақт аз иқдомҳои шоистаи мо ҳарфи муқобил мезананд. Пешаи худ медонанд ба боварии мардум тариқи ин хабарҳо ва тухматҳо ворид шаванд, бештар вақт ба мағзи инсонҳо дар ҳозира замона воҳимаҳо қор мегиранд ва фалсафаи ғарбӣро ин тоифаро мехостам бо гуфтаи Ч.Свифт муайян намоям, ки он чунин аст: “Қирмҳо бештар одати ҳучум ба меваҳои ширин ва бехтаринро доранд”, ки ҳамин аст.

Ачибаш он аст, ки аксари суҳбатҳои ин афрод пуч аст ва танкидашон аз ҳости ҳудашон нест, аблаҳакеро баландгӯяк медиҳанду ба навор мегиранд ва ба чайбаш ҷизе меҳаланд, ки бояд боз ояд, баромадҳо ба натоқон ва дониши онон мувофиқ нест ва бо ғазаб суҳан мегӯянд, ки ҳоси донишмандон нест. Дар ин миён моро мебояд, ки муттаҳид шавем ва арзишҳои миллию давлатиамонро ҳифз намоем.

Дар масъалаи бемории COVID-19, ки ҷаҳонро фаро гирифтааст ва баҳусус дар кишвари мо, ки гирифтормонҳо ҳастанд, сар қарда аз Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ва халқи азизи Тоҷикистон барои халли ин мушкилот ҷораҳои муассир андешида шуда истодаанд ва итминони қомил дорем, ки ин беморӣ низ бо ҳости Яздони пок рафъ хоҳад шуд.

Баъд киро мемонанд бо бухтону балову дигар ҳостаҳои манфурашон, ҳудатон медонед.

М.Ниёзов